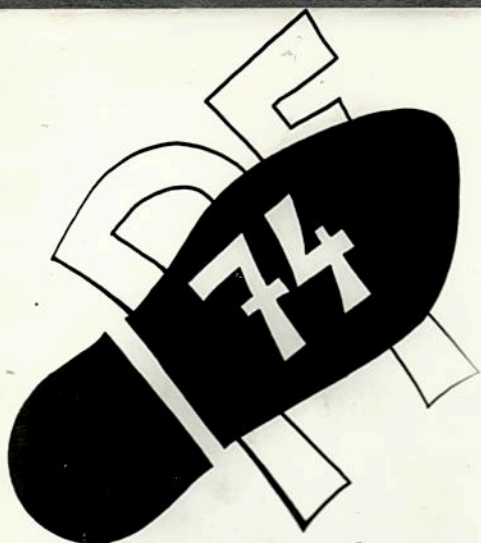

12/73

P O U T N K

POUŤNÍCI
NYMBURK

VÝROČNÍ SCHŮZE

Dne 7. prosince byla poněkud slavnostnější schůzka, protože jsme vzpomínali třetího výročí založení Poutníků a současně jsme volili nové vedení klubu.

Po přednesené zprávě o činnosti byli jednomyslně zvoleni:

předseda	František Bobek
místopředseda	Josef Pokorný
polit.vých.referent	Ing Jan Paulů
jednatel	Jaroslav Keller
hospodář	Jiří Macháček
delegáti na výroční konferenci SSM	Jaroslav Keller Jan Kořínek

Pak byl schválen návrh plánu činnosti na rok 1974 a usnesení. Na závěr byly promítnuty diapozitivy z Bajkalu a Mongolska. Škoda, že zástupce OV SSM se omluvil.

N á v r h   p l á n u   č i n n o s t i

Pořádat pravidelně schůzky jednou týdně kromě období hlavních prázdnin.

Nejméně jednou měsíčně uskutečnit výlet.

Zúčastnit se zahájení 100 jarních km na Kunětické hoře a získat tento odznak.

O prázdninách uspořádat putovní tábor.

Na schůzkách se seznamovat podrobně s tábornickými a turistickými znalostmi.

Zahájit základní politické školení SSM.

Uspořádat cyklus besed s náplní: hudba, literatura, výtvarné umění, poznávání Československa a ostatních zemí.

Dokončit úpravu klubovny ve Staré rybárně a zřídit další klubovnu a dílnu v přízemí.

Upravit a udržovat okolí Staré rybárny.

Pokračovat ve vedení pionýrských oddílů.

Pokračovat ve vydávání časopisu Poutník.

Uspořádat školení o fotografování, vyhlašovat tématické úkoly pro své členy a zúčastňovat se soutěží celostátních.

Podílet se na přípravách oslav 700 let založení Nymburka

Zúčastnit se některých akcí, uvedených v plánu okresního výboru SSM.

Pořádat společné návštěvy výstav, galerií, muzeí, divadel, koncertů a jiných kulturních akcí.

U s n e s e n í z výroční schůze

-----

1. Budeme pokračovat v naší činnosti tak, abychom nacházeli mezi sebou přátelské prostředí, kde bychom uplatnili své schopnosti a záliby a našli možnost rozšíření svých znalostí v oboru společenských věd, kultury, techniky, přírody a dalších, které budou prospěšné pro náš život občanů ČSSR.
2. Nechceme se uzavírat do úzkého kruhu, ale být prospěšni svému okolí a městu a pomáhat při vedení oddílů PO.
3. Navržené body plánu činnosti na rok 1974 rozpracujeme do jednotlivých měsíců a podrobných úkolů a budeme se snažit tento plán splnit.

- 0 -

Abychom mohli tento plán úspěšně splnit, je nezbytně nutné, aby se na jeho provádění podíleli všichni Poutníci.

Program bude rozdělen do těchto hlavních oborů:

táboření a turistika

fotografování

výtvarné umění

zpěv

hudba a literatura

přírodní znalosti

ostatní

Každému oboru bude na schůzkách věnována přibližně půlhodina, podle harmonogramu.

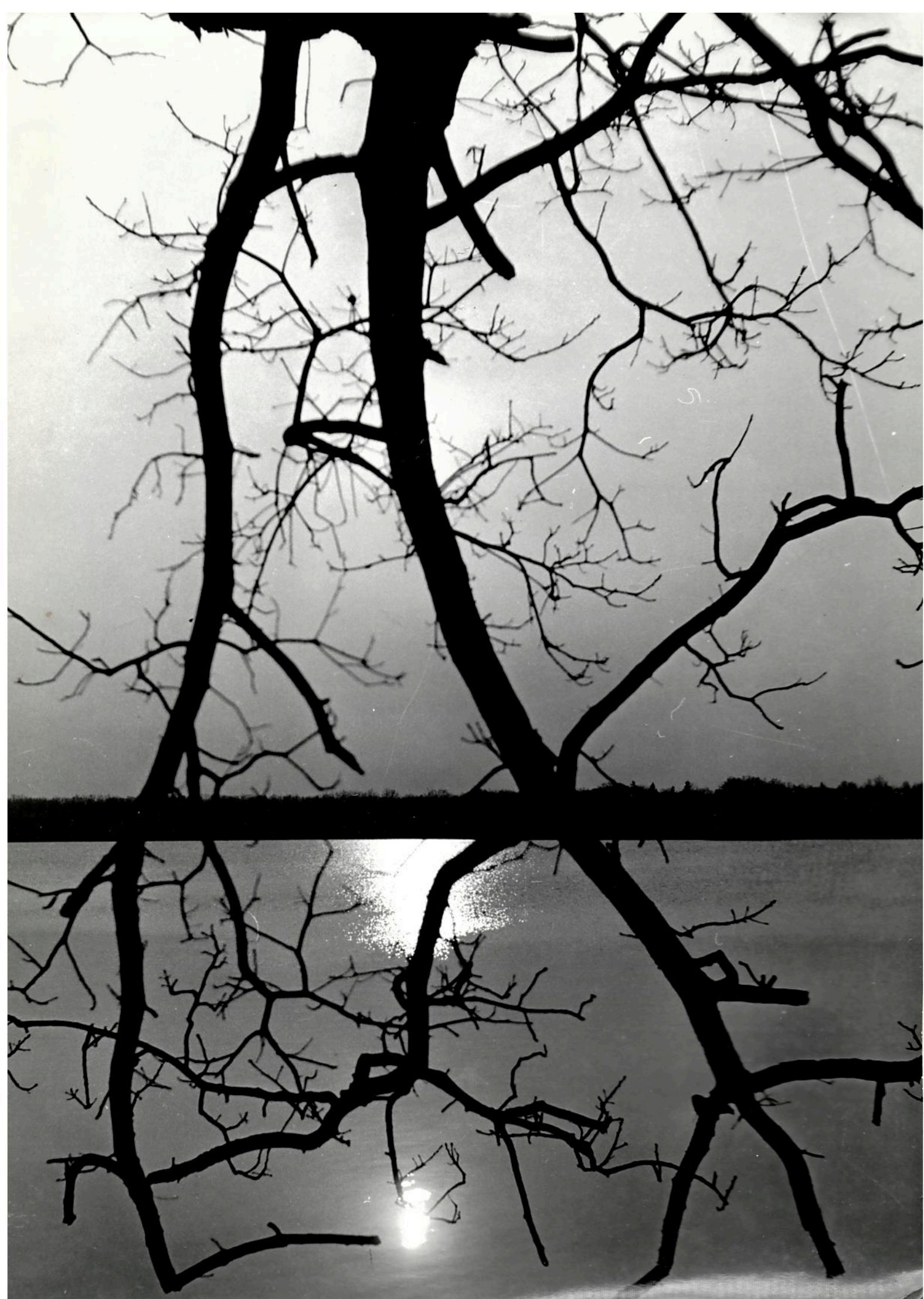
Podle svého zájmu budou všichni Poutníci rozděleni do kroužků podle uvedených oborů, kde se budou moci svým zájmům podrobně věnovat a budou sestavovat i zajišťovat program na pátečních schůzkách, kde budou se svou činností seznamovat celý klub.

Zde si je nutno uvědomit plnou zodpovědnost za provedení programu i vůči ostatním Poutníkům a je proto vyloučeno, aby se někdo na schůzku nepřipravil nebo z toho důvodu nepřišel.

Plán schůzek v I. pololetí 1974.

	Táboř,	Zpěv	Foto	Výtvar	Hudba	Přír.	Ostat.
4.1.	x	x	x	x			
11.1.	x	x			x		x
18.1.	x	x	x			x	
25.1.	x	x		x			x
1.2.	x	x	x		x		
8.2.	x	x				x	x
15.2.	x	x	x	x			
22.2.	x	x			x		x
1.3.	x	x	x			x	
8.3.	x	x		x			x
15.3.	x	x	x		x		
22.3.	x	x				x	x
29.3.	x	x	x	x			
6.4.pr.sob.	x	x			x		x
12.4.	x	x	x			x	
19.4.	x	x		x			x
26.4.	x	x	x		x		
3.5.	x	x				x	x
10.5.?svát.	x	x	x	x			
17.5.	x	x			x		x
24.5.	x	x	x			x	
31.5.	x	x		x			x
7.6.	x	x	x		x		
14.6.	x	x				x	x
21.6.	x	x	x	x			
28.6.	x	x			x		x

Celkem 26 schůzek.

jižní čechy Yankee

Jak rád vás mám.!

Při vzpomínce na ta krásná jména - Jarošov, Stráž, Majdalena, Frahelž, Stará Hlína, Borovany, Staňkov, Jindřichův Hradec a mnohá jiná mi srdce radostněji zabuší. Co poesie je skryto v těchto slovech a oč půvabnější je ještě skutečnost.

Města slavné minulosti hrdě tyčí své věže k výšinám a rudě zapadající slunce se zhlíží ve třpytivé hladině rybníků, jimiž je celý kraj tak štědře obdařen. Rožmberk, Svět, Hejtmán, Starý Hospodář, Bezdrev, Potěšil, Horusický, Tisý a nespočetně dalších - jaký skvělý odkaz nám zanechal Štěpánek Netolický a rožmberský regent pan Jakub Krčín z Jelčan. Rybníky, lemované duby a jiným stromovím, skrývající nepřeherné bohatství ryb a těšící se zpěvem vodního ptactva. Snad v nich je zakleto kouzlo a spanilost jihočeské krajiny, protkané stříbrnými stužkami - Nežárkou, Lužnicí, Zlatou Stokou, Vltavou, Malší, Stropnicí. Jedna krásnější druhé.

Stále cítím vůni lesů, rozsetých po krajině mírně zvlněné a zřím v dáli majestátnou Kleť a jsem neskonale rád, že jsem mohl být jedním z těch šťastných, kterým bylo dopřáno poznat mnohá zapomenutá zákoutí, zarosené louky se seníky, nořícími se z jitřního oparu, nekonečné lesy, zulíbané rozjásaným sluncem i bledý odlesk luny v rákosí.

Podívoval jsem se perle jihu - vznešené Hluboké i prosté Červené Lhotě, naslouchal jsem šumění Vltavy pod Dívčím Kamenem i křiku kavek ve zřícené věži Landštejna a vracel jsem se do dob minulých, když jsem kráčel Třeboní a Jindřichovým Hradcem po stopách slavných pánů Pěttilisté růže a ohlížel jsem se, zda někde neuzřím stín Bílé paní, či zavítal do Českého Krumlova, kde zůstal čas stát snad jen proto, abychom mohli zapomenout na ruch a shon našich dnů a pohroužili se do časů, kdy historie byla ještě přítomností. A do starých křivolakých uliček na Latránu se snášejí tóny trubače z hradní věže, ohlašující poddaným dobu právě uniklou do věčnosti.

I dnešní čas však přispěl ke zkrášlení mnohých míst, a tak jsem podlehl lákání stříbrných vln na Lipně a byl překvapen, jak mnohé visky a města omladily svou tvář.

Byly to krásné dny, prožité na jihu Čech a jistě se zase vrátím do oněch míst a těším se na shledání s touto zemí, zemí milovanou.

VÝLOV RYBNÍKA

Listí se stromů dávno opadalo, za ranního rozbřesku se krajinou plíží chuchvalce mlhy a za sychravých podzimních dnů se objeví i první vločky sněhu. Ještě pár týdnů a zase budou vánoce. A právě v těchto dnech mají jihočeští rybáři plné ruce práce. Nastala doba výlovu rybníků.

Nejprve otevřeli stavidla. Trvá to několik dní, než se velký rybník zmenší na malou louži, jejíž hladina se hemží ploutvemi tisíců uvězněných šupináčů. Tolik dnů tady nerušeně žili, pluli sem a tam průzračnou vodní spoustou, v létě se vyhřívali na hladině a teď už jim zbývá jen to poslední: čekat, až skončí svou pouť na štědrovečerní tabuli.

Okolí vypuštěného rybníka je zatím melancholicky tiché. Velké škeble putují po bahnitém dně a zanechávají v něm dlouhou klikatou stopu. V rákosí u břehu, kde ještě stojí voda, se pohupují uvázané ložky a zvoní do ticha rezavými články svých řetězů.

Pak se jednoho dne zrána objeví na hrázi řada aut. Vedle stavidla je postavena dřevěná bouda, s nákladních aut jsou složeny veliké kádě, motorová pumpa a v daném okamžiku to nejdůležitější - veliké sítě s dlouhými vlečnými lany. Pak přijdou ke slovu muži oblečení do rybářských gumových kalhot, pláštíků a klobouků ze stejného materiálu. Na povel vstupují do bahna a vlečou za sebou sítě. Jdou jen ztěžka, neboť se často až po kolena boří do bahna páchnoucího rybinou a zetlelými zbytky rákosí. Brzy je všechno, co zbylo z rybníka, obehnáno sítí a vlečných lan se chápou rybáři na ložkách. Stahují síť s bohatým úlovkem ke břehu, a když jej dosáhnou, je vyhráno. Voda mezi sítěmi vře a šumí. Nad hladinou sebou bijí tisíce rybích ploutví a to, co se tam tak blýští, není drahý kov, ale šupiny králů vodních tišin, kteří právě dokrálovali.

Do kádí na hrázi byla už dávno načerpána pumpou voda a teď se tady dávají do práce ti, kteří jsou vyzbrojeni čeřeny na dlouhých tyčích. Potápějí je do vody, aby je vytáhli plné velkých i malých ryb, které podle druhu a velikosti házejí do

jednotlivých kádí. Můj přítel a já stojíme na břehu (neboť si přece nemůžeme nechat ujít takovou podívanou) a sledujeme, jak se v kádích mrskají kapři různých velikostí, štiky, okouni, bělice, líni a jiné druhy ryb, které vidím poprvé. Kádě se rychle plní a za chvíli tam už ryby neplavou, nýbrž leží na sobě. Čas od času se objeví některá břichem nahoru, tu ale pybář, starající se o kádě, vyhodí na trávu a víc se jí nikdo nevšimne.

Zatím co rybáři mají naspěch, objeví se nad rybníkem první rackové. Vzrušeně křičí a čím víc jich přibývá, tím je křik silnější a silnější a nakonec naplní celé okolí. Rackové se čas od času vrhají do míst, kde jsou v sítích uvězněny menší ryby a opět vzlétají s kořistí v zobáku. Když jsou vyplašeni lidmi, odlétají nad vypuštěný rybník, sedají si v hejnech do bahna a tvoří v něm celé bílé ostrůvky. Brzy se však vracejí zpět k sítím.

Kádě jsou naplněny a na hráz přijíždějí nákladní auta. Rybí těla jsou čeřeny opět lovena z kádí, jdou na váhu, a pak se zvláštním výtahem vozí přímo na auto. Když jsou kádě na autě plné, přijíždí hned další vůz. Při manipulaci často vypadne některá ryba na zem a k mému údivu si jí už někdo nevšimá. Často jde o docela pěkný kousek a přesto je odsouzena ke smrti leknutím, nebo ji pracující rybáři rozšlapou na kaši.

Ruch na hrázi ustává až za tmy. Unavení rybáři se suší v boudě, popíjejí horký čaj a pak odjíždějí auty domů. Ale práce není ještě zdaleka skončena, neboť ve vodě je ještě dobrá polovina úlovku, a tak se bude opět ráno pokračovat.

Krajina zase ztichla. Je mlhavá podzimní noc. Vítr rozhoupává ramena opuštěné váhy.

Pindák

VÝLOV RYBNÍKA BEZDREV U HLUBOKÉ

N Á D R A Ž N Í M E D I T A C E

Některá světla se pohybují jiná zase stojí
ale v drobných krystalkách sněhu je nerozeznáš
od úst se ti valí pára
aby se rozplynula v atmosféře
a hele
přiznej si:
netoužíš někde v nejtajnějším koutku duše taky se tak rozplývat?
zatímco podél peronu supí lokomotiva
a vyhrožuje kdoví komu
olejem lesknoucimi se táhly
snesla se ti na špičku boty
lehounká sněhová vločka
a ty špicuješ uši
a myslíš si
že si s tebou bude povídat
jenže
než se ti vůbec stačí představit
/ahoj já jsem ta a ta/
zůstane z ní akorát kapička vody
ručičky na hodinkách světélkují ze všech sil
jen aby tě upozornily že by sis měl konečně jít lehnout
ale ty jim odpovíš ~~■~~ zdrcujícím pohledem
a přetáhneš přes ně rukáv
protože
jseš toho názoru
že si mohly už dávno zapamatovat
že se v únoru na peróně spát nedá
zkrátka

máš okolo sebe samé ignoranty
hrozně rád bys to někomu řek'
s patřičnou dávkou elegantního opovržení
no

ale

nikdo

tady

není

a tak si tiše popiskuješ

into the fire

as you said

jen tak na zkoušku

zavřeš oči

a vytvoříš si v koutku nádraží svoje vlastní mikroklima

kde ukázněně ~~xřěkáš~~ vyčkáš

až operátorka vyhlásí

že

tvůj vlak přistavili na třetí kolej

Co dělám

3. pokračování

Pana Stehlíka však nesehnali. Tak jsem byl odkázán opět na příští termín - 13. srpna. Na chodbě mne zastavil ještě pan ředitel a soucitně se mne zeptal "To už tě doma nechtějí?"

Po dohodě s tatínkem jsem se ještě téhož dne vypravil do Českého Brodu. Tam jsem byl příjemně překvapen věcným jednáním, které vyústilo v přímou pozvánku k předsedovi družstva hned příští den. Zároveň mi řekli některé podmínky: externí výuka v Kolíně, vklad 500 Kčs, škola v Praze a nástup, vzhledem k dovolené, v Červených Pečkách, ale jen týden.

Má audience u pana předsedy dopadla velmi dobře, poté byla se mnou sepsána smlouva a jsem již novopečený člen družstva.

Ještě týž den jsem odjel do Prahy nalézt a navštívit školu. Nebyla to ovšem cesta lehká, bloudil jsem po Malešicích a po šťastném objevení i v samotném areálu školy (pavilony A-F). Odevzdal jsem tam něco jako přihlášku do školy a již nic nebránilo tomu, abych 13. srpna nastoupil do práce.

Červené Pečky jsou krásné městečko, nebyl jsem nucen hledat fabriku, protože šťastnou náhodou jsem se hned u autobusu seznámil s Milanem. Později se tato náhoda ukázala spíše nešťastná. Milan byl totiž hoch padlý na hlavu a ve mně si snažil najít dalšího posluchače svých slabomyslných a skleroticky podávaných příběhů. Jeho mluva měla asi tento rozsah: jak se jmenuji, jestli kouřím, jeho havárie. Tuto chudost repertoáru nahrazoval tím, že příběhy vyprávěl několikrát, já je pak znal lépe než on.

Práce v Pečkách se mi líbila. Za prvé to byla práce opravdu zajímavá, montáž, pak taky vědomí, že tam budu pracovat jenom týden a za druhé sousedovic dívka, byly hlavní činitelé, které ovlivňovaly můj vztah k Pečkám. Dívka s opravdovým zájmem sledovala dění ve fabrice. Z okna přímo proti mému vše pozorovala. Když jsem se podíval ven, tak jsem ji vždy spatřil.

Týden uběhl a jel jsem do Kolína. Je to pěkná malá dílnička na zakázkový nábytek. Mí spolupracovníci jsou dva fajn kluci, Ivan a Honza.

Ani jsem se pořádně nerozkoukal a až mám pozvání do školy. Nejprve jsem mluvil se zástupcem ředitele, pak s paní Novákovou, s panem ředitelem a nakonec s Dr. Janouškem. Každý z těchto lidí se vyjádřil jinak. Paní Nováková mne zapsala do třídnice jako externistu a pan Dr. Janoušek mi šetrně oznámil, že do školy nepatřím.

Také jsem tam potkal dva absolventy mé školy, kteří jsou už rok v učení, stále pracují a jednou do měsíce chodí na konzultace. Tak jsem si původně i já představoval svůj pracovní postup. Jaké bylo moje překvapení, když mi řekli, že Dr. Janoušek tento postup neuznává. Rok by museli pracovat (doba učení se nepočítá), aby dostali výuční list. Teď jsem poznal, jaké jsem měl štěstí, když jsem veden jako dělník.

S délkou výuční doby byly stále spory a tak jsme napsali na ministerstvo.

Honza Kořínek

KOMETA STOLETÍ

Náš astronom Dr. Kohoutek objevil 7.3.1973 novou kometu, kterou pojmenovali, jako obvykle, podle jejího objevitele. Světelnost Kohoutkovy komety bude mnohem větší, než u známé Halleyho komety z roku 1910, takže budeme svědky jednoho z největších astronomických jevů na naší obloze v tomto století.

10.10.1973 dosáhla Kohoutkova Kometa oběžné dráhy Marsu a americkým astronomům se podařilo pozorovat začátek vzniku jejího chvostu. 26.11.1973 křížovala oběžnou dráhu Země a v první polovině prosince bude mít největší světelnost. Nejbližší vzdálenost od Slunce dosáhne 28.12.1973 a 10.1.1974 bude nejbližší Zemi.

Něco z historie komet

"Svítící metly" byly po tisíciletí doménou mytologie, proroků a šarlatánů všech druhů. Krátce po tom, co Caesara probodla dýka odpůrců, objevila se na nebi zářící vlasatice. V ní viděli Římané duši mrtvého. Ve znamení komety se stalo i to, že Nero přinutil svého vychovatele, filosofa Senecu, k sebevraždě a v Judei vypukla povstání, která nakonec vedla za panování Flavia ke zničení Jerusalema. Přesně o tisíc let později byla stejná hvězda svědkem toho, jak anglosaský král Harald podlehl 14.10.1066 normánským rytířům vévody Viléma v bitvě u Hastingsu.

Jak se tvoří chvost?

Ve větší vzdálenosti od Slunce jsou komety malými hvězdami, jichž průměr nepřekračuje 100 km. Sestávají z volné meteorické masy, možná úlomků velikosti domu. V kosmickém chladu je drží pohromadě led a zmrzlé plyny. Toto jádro obepíná slabá plynová vrstva. Tato umožňuje, aby se kometa objevila v teleskopu jako rozmazaná skvrna. U Věgšiny "kosmických tuláků" tímto všechno končí, zmizí, aniž by vytvořily svítící chvost. Tvar chvostu určují různé podmínky: dráha, rychlost, složení komety, její nejmenší vzdálenost od Slunce a doba setrvání v jeho blízkosti. Největší dosud pozorovaná délka chvostu byla u komety z roku 1843, až 250 mil. km. Astronomové očekávají její návrat v roce 2355. Průměrný rozměr chvostu je pohybuje kolem 1 až 10 mil. km délky a 1 mil. km šířky.

Pravděpodobnost srážky se Zemí je 1:220 mil. Vysoké rychlosti dělají střetnutí ještě nepravděpodobnějším. Zatím, co se pomocí Apolla 16 zjistila v jednom měsíčním kráteru hmota, pocházející z komety, na Zemi se nenašel ani nejmenší náznak něčeho podobného. Dosvědčuje to i jediná přírodní katastrofa tohoto typu, Tunguzský meteorit z 30.6.1908. Podle dnešní nejfundovanější teorie to byla hlavice malé komety, která přišla bezprostředně směrem od Slunce a proto v nočním nebi nebyla viditelná.

Podle Wochenpost, Berlin
zpracoval J. Paulů

PprrNvĎnÁíKŮrV čDuAnKdŮrV

Statný jinoch Pindák, nevlastní syn místního antouška, již dávno toužil podívat se do svých rodných Čičenic.

Jednoho dne zrána, když právě přinesl nevlastnímu otci pytlík k prasknutí narvaný nedopalky a vydatnou snídání, kterou sehnal po smetištích, svěřil se otci se svou tužbou. Otčím chvíli váhal, ale protože byl po dobré a rozmanité snídání v dobré náladě, nakonec svolil, řka, že bude doma lespon více místa a buldok Tapír nebude muset s Pindákem sdílet postel a talíř.

Pindák vyskočil radostí do výšky dobrých 5,5 metru a jal se shánět výbavu na cestu. Obešel všechna známá smetiště a sběrny, ve kterých brzo našel vhodné tábornické potřeby. Měl zrovna ten den veliké štěstí, neboť již po šestihodinovém hledání náhle uviděl stát na ulici popelářský vůz. Měl tedy postaráno jak o potravu, tak o dopravu.

Konečně přišla toužebně očekávaná sobota. Časně ráno, asi o půl jedenácté, vyrazil Pindák směrem na Prdouchov a Čičenice. Po cestě zahlédl náhle hořící les. Prudce do něj vjel se svým kuka-vozem a tlouce nůsí, ve které měl naskládáno živobytí, oheň uhasil. Vtom vyběhli z roší malí skřítkové a a nejfousatější skřet Harry padl před zachráncem na kolena a děkoval za záchranu. Nebyl by to však starý lišák Pindák, aby z této situace vyšel s prázdnou. Skřítkové mu slíbili, že kdykoliv bude v nouzi, vždy mu pomohou.

Dále musel Pindák cestovat do Čičenic vlakem, neboť svůj kuka-vůz omylem rozplácl nůsí při hašehí ohně. Nasadivše si nůsí na prsa, směle vykročil na vlak.

Cesta proběhla bez problémů, protože ve vlaku nikdo nebyl, kromě průvodčího, a ten se raději zamknul na záchodku, když Pindák vyzul své holinky.

V konečné stanici Čičenice - hotel Blata, vystoupil Pindák omylem na druhou stranu a díky své nůsí vykolejil právě projíždějící jistý expres. Aby zažehnal nezinárodní konflikt, vyslovil Pindák kouzelnou formuli a vlak stál díky skřítkům opět na kolejích. Vědci uznali tento jeho kousek za desátý div světa a od těch dob je v Čičenicích Pindákův pomník.

Cestou k babičce potkal Pindák v hustém lese šerifa místní pochybné tramské osady "Chlupaté žáby" Zdeňka, jemuž se také říkalo Hohohák, protože pěkně jódloval. Tento Johohák chodil právě po lese a hledal "příležitost", aby prý nevyšel ze cviku. Pindák proje-

vil přání vstoupit do osady "Chlupaté žáby". Ačkoliv osada hýřila hojným počtem členů, bylo nadpoloviční většinou dvou hlasů rozhodnuto, že nováček může složit zkoušku. Šerif určil jako zkoušku přespolní běh z Čičenic do Prahy a zpět. Pindák, ač jeho kondice nebyla zrovna nejlepší, vydal se na cestu, spoléhaje na pomoc skřítků. Marně však vyvolával tajemnou formuli a proklínal pygmeje Harryho. Mezi skřítky totiž zavítal zlý čaroděj Bubo-Bubo pod záminkou, aby je uchránil před nepřátelskými skřítky. V nestřežené chvíli chytil pak Harryho za vousy a unesl ho. Ostatní byli bez vůdce bezradní.

Po několikahodinovém běhu zjistil Pindák, že ho skřítkové nechali na holičkách. A probudila se v něm jeho nepoctivá stránka. Nedoběhl do Prahy, ale vrátil se zpět do osady, kde samozřejmě již všichni spali. Ráno byl Pindák slavnostně pasován na trampa a člena osady "Chlupaté žáby".

Avšak brzy vyšel jeho podvůdek najevo. Od těch dob byl Pindák za trest půjčován do okolních osad k rozmanitým účelům, zvláště ke hře na fackovacího panáka, ve které splňoval hlavní roli.

PES

Makak

Byl jsem s tatínkem na výletě u Sokolče a tam jsme zažili tento pěkný příběh.

U hájovny za tratí okruhu se nás chytil pes. Byl to krásný vlčák a že začátku jsme se ho báli. Později se ukázalo, že to je pes moc hodný. Dělal nám průvodce lesem, nadháněl nám zajíce a vůbec se k nám choval velmi zdvořile. Ale vůbec nás neposlouchal, a když jsem se ho chtěl dotknout, tak i zavrčel. Cesta s bažantem v ruce (toho jsme našli) a se psem u nohou (ten se k nám připojil) nebyla bez jistého půvabu. Poklidná cestaskončila, jakmile jsem se dostali na státní silnici u Poděbrad. Pes najednou vběhnul přímo proti autu. Vyděšený řidič ztěží zastavil a zvládnul vozidlo. Byl skoro bledý, když se nás ptal, jestli se psu nic nestalo. Co si pomyslel o lidech, kteří vyjdou se psem a v ruce bažanta s polí a tvrdí "Ten pes není náš", to nevím. Za dobu tohoto trapného rozhovoru stačil pes zastavit provoz směrem od Poděbrad. Silnici jsme přešli bez dopravní nehody a se zdravým psem. Obojí považují za zázrak. Poklidná cesta pokračovala dále až ke Chválovicím. Tam se nám pes ztratil. Druhý den se pak objevil u nádraží v Nymburce.

Tatínek, a později i já (za pomoci Harryho) jsme telefonicky toto oznamovali na polesí a hájenky u Sokolče. Zjistili jsme, že to mohl být "Fotrův Lesan", ale ten byl dva dny po tom doma.

Honza Kořínek

